

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

Before ਫਾਲਸ਼ਾ, ਚੋਪੜਾ ਅਤੇ ਦੁਆ ਅਤੇ ਜੇ.ਜੇ.

ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ ਖਿਲਾਫ ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਬਾਵਾ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਸੇਠੀ।-ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਬੱਬੂ ਰਾਮ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1957 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 1780।

ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰਜ਼ ਐਕਟ (1879 ਦਾ XVIII) ਸੈਕਸ਼ਨ 13- ਸੈਕਸ਼ਨ 80, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ., ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵਕੀਲ-ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ-ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਵਕੀਲ- ਕੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 80, ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮਿੰਟ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਅਫਸਰਾਂ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਫਸਰਾਂ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਫਸਰਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨੋਟਿਸ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੂੰ ਦਿਖਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਨੂੰ ਘੋਰ ਅਣਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਲੀ ਸਰਹੱਦ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਵੰਡਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਫਸਰਾਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ 'ਤੇ

ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੀ

ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਬਾਬੂ ਰਾਮ (ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ) ਕੇ ਐਸ ਕਵਾਤਰਾ ਨਾਲ,

ਐਲ.ਡੀ. ਕੌਸਲ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਰਾਜ ਲਈ।

ਐਚ ਐਲ ਸਰੀਨ, ਬਾਰ ਕੌਸਲ ਲਈ।

ਨੀਮੋ ਫੌਰ ਕੋਰਸਪੌਨਡਿੰਗ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਆਰਡਰ

ਫਾਲਸ਼ਾ, ਜ.-ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਅਧੀਨ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਮਾਰਚ, 1956 ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਵਿਰੁੱਧ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਵਕੀਲ ਸੀ।

ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਸੇਠੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹਨ। ਭਾਖੜਾ ਨਹਿਰ ਦੇ ਘੱਗਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 21,000 ਰੁਪਏ ਬਕਾਇਆ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਮਿਤੀ 23 ਫਰਵਰੀ, 1955, ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਇੰਜਨੀਅਰ, ਪਟਿਆਲਾ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਇੰਜਨੀਅਰ, ਪੈਪਸੂ ਭਾਖੜਾ ਸਰਕਲ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਦਾਅਵਾ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ। ਇੰਜਨੀਅਰ, ਘੱਗਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ, ਨਾਭਾ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ

ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਨਾਭਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। , ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਅਤੇ ਭਾਈਵਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੋਗਿੰਦਰ ਰਾਏ ਪਲੀਡਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਸਲ ਖਰੜੇ ਵਿੱਚ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਏ.ਡਬਲਯੂ. 1/ਜੀ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਜੋੜ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪੱਤਰ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਵਲ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੋਵਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ.

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਧਮਕੀ ਭਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਧਮਕੀ ਭਰੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ 125 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੁੱਲ 625 ਰੁਪਏ ਅਤੇ 125 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ। ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ 500. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 27 ਮਈ 1955 ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 409 ਅਤੇ 420 ਦੇ ਨਾਲ 109 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 477 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਫੌਜਦਾਰੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਧਵਨ ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਸੁਰੇਸ਼ ਚੰਦ ਜੈਨ ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਰਘੂ ਨਾਥ ਸ਼ਰਮਾ, ਇੰਜ.

ਓਵਰਸੀਅਰ, ਦੋਸ਼ੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਧਾਰਾ 202, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 203, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੈਕਸ਼ਨ 197, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ਤਕਨੀਕੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ 15 ਜੁਲਾਈ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ, ਜੋ ਕਿ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 202, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਦੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਰੁਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕੇਸ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਫੀਸ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਸੇਵਾ ਲਈ 25. ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਉਹ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 27 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਧਰ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਲ.ਡੀ ਕੌਸਲ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਡਿਪਟੀ ਡੀ

ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਮੁੱਖ ਗਵਾਹ ਖੁਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ।

ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫਰਵਰੀ, 1955 ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਸਮੇਤ, ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਦੱਸੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਾਪੀਆਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਸਨ। ਸਬੰਧਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਫੀਸ ਰੁਪਏ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 600 ਰੁ. 125 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ 19 ਫਰਵਰੀ, 1955 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। 25 ਇਤਫਾਕਨ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਰਸੀਦ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੁਝ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਆਖਰਕਾਰ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਦੋਸਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਅਤੇ ਫੀਸ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕਾਗਜ਼ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਫੀਸ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਫਿਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 26 ਮਈ 1955 ਨੂੰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰੀ ਪੂਰਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ। 100. ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਫੀਸ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਧਾਰਾ 202, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਅਧੀਨ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਕਾਪੀਆਂ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਡਰਾਫਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੋੜ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਦੇ ਨਾਮ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਫੀਸ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 25. ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਹਦਾਇਤਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ (ਕੁਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਦਿਅਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ ਫੀਸ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਿੰਚਾਈ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਮੰਗ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਇਆ ਜੋ ਉਸਦੇ ਸਾਥੀ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ।

ਫੀਸ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ. 25 ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਦੇ ਕਲਰਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਕੋਲ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੋਲਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਭੁਗਤਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਕੋਈ ਰਸੀਦ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਰਸੀਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 25 ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਫੀਸ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਸੀਦ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਟੈਂਡ ਦਾ ਵਕੀਲ ਹੈ, ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਮਹਿਜ਼ 10000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। 25 ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਬਾਰੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ 625 ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਭਾਵਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਨੀ ਗਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ। 25 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੁਝ ਸਮਝਦਾਰੀ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਅਗਲੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਥਿਤ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਹਿੱਸਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਮਾਤਹਿਤਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਤੇ ਨਹਿਰੀ ਅਫਸਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕੇਸ। ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਘੋਰ ਅਨੁਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਲੀ ਸਰਹੱਦ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਵੰਡਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਪੁਖਤਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ੀ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੇਸ਼ੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਚਾਲ-ਚਲਣ। ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਬਾਅ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਆਚਰਣ ਦੀ ਅਣਉਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੇਸ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਇਕ ਗੱਲ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਹਦਾਇਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅੰਕੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ ਅੰਨਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੀ. ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, (ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ

ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਵੀਹ ਸਾਲ), ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ, ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਏ ਬਿਨਾਂ। ਅਜਿਹੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 80 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨੁਕਸਦਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਉਚਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਡ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਸਨ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੋਸ਼ੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਹੁਣ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਮਾਫੀਨਾਮਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸਖਤ ਚੇਤਾਵਨੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਢਿੱਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਰਾਜ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਖਰਚਾ ਵੀ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 100.

ਚੋਪਰਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

DUA, J.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.ਦੁਆ, ਜੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਵਿਕਾਸ ਸ਼ਰਮਾ

ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ